

הסנאי המחוספס

אלטאי

הדוב האפור ישן חזק במשך כל החורף. כשרק הירגזי התחיל לשיר את שירו השמח הדוב התעורר, יצא מהמאורה שלו, את עיניו כיסה בכפות כדי להגן עליהן מקרני השמש, פיהק והביט על עצמו.

"הו, הו, כמה שרזיתי. במשך כל החורף לא אכלתי." המזון החביב עליו הם אגוזי הארז. והארז החביב עליו הוא הארז שעומד מעל המאורה שלו, גדול, שמן שגם שישה לא יחבקו אותו. ענפים עבים, מחטים כמו משי צפופים, אף טיפת גשם לא תעבור דרכם.

הדוב נעמד על רגליו האחוריות, תפס את ענפי הארז אך לא מצא אף

אצטרובל. הוריד את הרגליים. "אא-אא, מה קרה?" התעצבן "ומה איתי? המותניים כואבים, ברגליים אין כוח. הזדקנתי ונחלשתי. ואיך אוכל למצוא אוכל עכשיו?"

הוא התחיל ללכת לתוך היער הסמיך. עבר את הנחל הגולש במעברה, עבר את האבנים, דרך על השלג המתמוסס. לא מצא עקבות של שום חיה. ממילא לא היה לו עוד כוחות כדי לצוד. הגיע לקצה היער בלי למצוא מזון. לא ידע לאן ללכת הלאה..

"בריק-בריק, ציק-ציק" צעק הסנאי המפוחד כשראה את הדוב. הדוב רצה לצעוד הלאה אך נעצר.

"איך לא חשבתי על זה קודם? סנאי הוא בעל בית מסודר. הוא מכין מלאי אגוזים לשלוש שנים קדימה.

חכה-חכה-חכה" אמר הדוב לעצמו

"צריך למצוא את המאורה שלו. המחסן שלו לא יהיה ריק אפילו באביב."
הדוב התחיל להריח אחרי עקבות הסנאי ומצא! "הנה ביתו של הסנאי. רק הכניסה אליו צרה מדי. איך אפשר להכניס לשם כף שמנה כזו כמו שלי?"
לדוב הזקן היה קשה לחפור באדמה עם הטפרים שלו והיו שם עוד שורשים קשים כמו פלדה. אז איך? בכפות לחפור? לא יצליח. בשיניים לנגוס? עוד יותר גרוע. בסוף הדוב נתן דחיפה ומכה - האשוח נפל כולו, השורשים יצאו מהאדמה.
הסנאי ששמע את הרעש כמעט יצא מדעתו. לבו התחיל לדפוק חזק. הוא סתם את פיו בכפות רגליו ודמעות התחילו לנזול מעיניו. "דוב גדול כזה! מוטב לא לצעוק. פה שלי, תפסיק. מדוע אתה רוצה לצעוק עוד יותר חזק?"

תיסתם הפה!"

מהר-מהר התחיל הסנאי לחפור עוד חור בקצה המאורה שלו, זחל לשם, נשכב ופחד אפילו לנשום.

והדוב שם את כפו הענקית לתוך המחסן של הסנאי והוציא אותה מלאה אגוזים.

"מממ! אמרתי שהסנאי הוא בעל בית טוב" התעודד הדוב "כנראה עוד לא הגיעה שעת למות מרעב. אחיה עוד קצת בעולם הזה.."

שוב שם את כפו פנימה - שם מלא אגוזים!

אכל, אכל וליטף את בטנו.

"בטני הכחושה התמלאה, הפרווה שלי קיבלה ברק, כוח רב קיבלתי ברגליים. עוד מעט אתחזק יותר." הוא התמלא כל כך שלא יכול היה לעמוד. התיישב על הארץ והתחיל להרהר.

"צריך להודות לסנאי הזה עבור המלאי שהכין. אבל איפה הוא?"
"היי, בעל הבית, תן סימן חיים!" נהם הדוב.

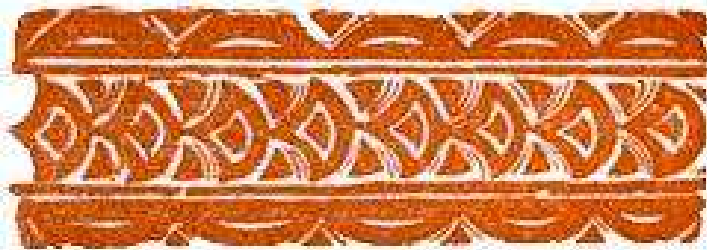
והסנאי התכרבל עוד יותר בתוך החור שלו ושוב סתם את פיו.

"לא נאה יהיה לחיות ביער" חשב הדוב "אם אוכל מלאי של אחרים ואפילו לא אברך אותם לבריאות טובה."

הוא הציץ לתוך המאורה וראה את זנבו של הסנאי. שמח. "נראה שבעל הבית שם בפנים! אני מודה לך, המכובד. באמת תודה. הלוואי ויהיו מחסניך מלאים תמיד. הלוואי וקיבתך לא תרגיש ברעב.. תן לי לחבק אותך אל לבי."

הסנאי לא למד מעולם את שפת הדובים. הוא לא הבין את דבריו של הדוב. כשראה את כפו השעירה מעליו

אנא, לפחות הבט עלי בעין אחת.."
והסנאי - אף מילה.
"איי! באיזה יער גדלת? איפה חינכו
אותך? אני אומר תודה והוא לא עונה
דבר, לא מביט על המברך אותו.
לפחות שיחייך לרגע."
הדוב השתתק, הוריד את ראשו וחיכה
לתשובה. והסנאי חשב "גמר לנהום
ועכשיו הוא יאכל אותי."
בכוחות האחרונים השתחרר מחיבוק
של הדוב וקפץ. ומחמישה הטפרים
החדים של הדוב נשארו על גבו חמישה
פסים שחורים. מאז הסנאי לובש מעיל
מחוספס. זו המתנה מהדוב האפור.

התחיל לצעוק בשפה שלו, בשפת
סנאים "בריק-בריק, ציק-ציק!" וקפץ
מהחור שלו. אך הדוב תפס אותו, חיבק
אל החזה והמשיך לנאום בשפת דובים:
"תודה לך דוד סנאי. האכלת אותי,
הרעב. החזרת נשימה לחסר כוח. אני
מאחל לך שתהיה חזק, שתחיה תחת
ארז עשיר באצטרובלים. הלוואי
והילדים שלך, הנכדים והנינים לא
ירגישו לעולם רעב ועוני..."
"וי! איזה נהימה איומה" רעד הסנאי
"איזה קול מאיים.." הוא רצה
להשתחרר מהחיבוק, רצה לברוח
וניסה להזיז את כפו של הדוב
בציפורניו הקטנות, אך הכף של הדוב
לא זזה. הדוב לא השתתק לרגע, הוא
כל הזמן בירך ושיבח את הסנאי:
"אני מברך אותך בקול רם. שישמעו
בשמיים! אלף פעמים אני חוזר - תודה!"